

12 İNSAN

Ne istiyorlardı?

TAYAD'LI AİLELERİN KATKILARIYLA

Özel Sayı:

Tarih: Eylül- Ekim 2000

Sahibi ve yazıişleir müdürü: Hülya Şimşek

Adres: M. Hayrettin Mah. Doğramacı Sokak No:5 Beyazıt/İSTANBUL

Baskı:

E-mail: 0-tayad@yahoo.com

İnternet Adresi: hucreiskencedir.cjb.net

12 Eylül cuntasının Őefi Kenan Evren:

“ASMAYALIM DA BESLEYELİM Mİ”

MaraŖ Sıkıyönetim Komutan Yrd. Tümğ. Yusuf Haznedaroğlu:

**“BİZ SİZİ BETON ÇUKURLARA GÖMMESİNİ
BİLİRDİK AMA AH ŖU DENGELER OLMASA”**

Ceza ve Tevkifevleri Eski Genel Müdürü Cemal Sahir Gürçay:

**“BUNLARIN HEPSİNİ TEMİZLEMELİYİZ.
HEPSİNİN İŖİNİ BİR GECEDE BİTİREBİLİRİZ.
HEPSİ 3 KİLO SİYANÜRÜN BAŖINDA”**

Burdur Cezaevi Müdürü:

**“ULUCANLAR’DA YARIM KALAN İŖİ
BURADA TAMAMLAYACAĞIZ”**

Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk:

**“BİZİM F TİPİ CEZAEVLERİ KESİNLİKLE
İTALYANLARIN ADASINI ARATMAYACAK”**

Değişik tarihlerde söylenen bu sözler iktidarların devrimci tutuklulara bakış açısının özetidir.

Bu bakış açısından dolaydır ki;

Hapishaneler zulüm evleri olmuştur. Hapishaneler ölüm evleri olmuştur. Hapishanelerden oluk oluk kan akmakta, nice yaşam son bulmaktadır on yıllardır.

Söz konusu olan insan yaşamıdır. Yakınlarımızın, kızlarımızın, oğullarımızın yaşamıdır. Ama yaşam ucuzdur hapishanede.

Bir koğuş istedin diye kurşunlanıp işkencelerden geçirilirsin örneğin. 26 Eylül 1999'da Ulucanlar'daki gibi vahşeti yaşayabilirsin.

Sevlerde işkenceyi protesto edip mahkemeye gitmediğin için koğuşun duvarları dozerlerle yıkılıp, kolun kepçelerle koparılır. 5 Temmuz 2000'de Burdur'da olduğu gibi, koparılan kol köpeğin ağzında bulunur.

Çünkü insanca yaşam istemenin karşılığı ÖLÜMDÜR.

Düşüncelerinden vazgeçmemenin yolu da...

Bunun için 1980'den bu yana onlarca tutuklu öldü, yüzlercesi yaralandı, sakat kaldı. Ya "güvenlik" güçlerinin kalası, copu, kurşunuyla ya da açlık grevlerinde Ölüm Oruçlarında.

1996'da olduğu gibi.

Evet, bundan tam dört yıl önce hapishanelerden 12 evladımızın cansız bedenlerini teslim aldık. Avurtları çökmüş, bedenleri ufalmış, gözlerinin ferisi, vücutlarının direnci gitmiş onlarca evladımız ise demir parmaklıkların ardında sakat kaldı.

Bundan tam dört yıl önceydi. Temmuz sıcaklığında bunalan bedenlerimiz değil, evlat, eş, akraba acısıyla kavrulan yüreklerimizdi. Kuruyan

akarsular, nehirler değil göz pınarlarımızdı.

Tam 69 gün boyunca dakika dakika, saniye saniye eriyen bedenlerle eridi ciğerimiz, kararan gözlerle karardı dünyalarımız...

Ama umudumuz, insanlık onurumuz kararmadı, yok olmadı. 12 can pahasına, 12 genç pahasına, 12 hayat pahasına insanlığımız yüceldi, vicdanımız temizlendi.

Evet, bundan tam dört yıl önce hapishaneler gündemdeydi yine. Adalet bakanları “cezaevlerine devlet giremiyor” bahanesiyle devrimci tutukluları hücrelere götürmek istediğinde 200’ ü aşkın tutuklu ölüm orucuna yattı. Analar, babalar, eşler, kardeşler, insanlığını yitirmemiş, vicdanı ayağa kalkmış insanlar sokaklarda eriyen bedenlerin sesini duyurmaya çalıştı. İçerde tutuklular, dışarıda koca bir halk zulümlerin en büyüğüne direndi. Direniş dünyayı sarstı.

Zafer 12 yaşam pahasına kazanıldığında aydınından, gazetecisinden, sanatçısından her kesimden halka kadar herkes, “Bugünleri unutmayalım” dedi. “Bu zulmü bir daha yaşamayalım” dedi.

Analar ağlamasındı artık. Gencecik fidanlar kırılmasın...Vicdanlar böyle derin derin sızlamasındı... Sızlayıp da beyinleri mengene gibi sıkıştırmasındı...

Aradan dört yıl geçti. Yeni bir acı tufanının öngününde yiz. “Oda” diyerek, “F tipi” diyerek dört yıl önce 12 can feda ettiğimiz hakları gaspetmek istiyorlar. Tutukluların uğruna ölümlere yattıkları değerlerinden, halk ve vatana duydukları sevgiden soyunmalarını istiyorlar.

Hücrelere koyup, birbirlerinden ayırıp her gün işkence etmek, her günü Ulucanlar’a çevirmek istiyorlar. Her bir tutuklunun kolunun, bacağının Anadolu’nun herhangi bir yerinde bir köpeğin ağzında dolaşmadığı gün geçmesin istiyorlar. Dört yıl önce 12 insanımızın hücre hücre tüketip toprağa kattıkları bedenlerini çiğneyip, bu zulme, işkenceye göz yumalım istiyorlar.

Biz diyoruz ki;

Hapishanelerde yeni katliamların, yeni ölümlerin yaşanmaması;

İnsanlığımızın, vicdanımızın, onurumuzun lekelenmemesi;

Anaların, babaların, kardeşlerin gözyaşlarıyla sokakların yıkanması için;

1996 yılını, Ölüm Orucu eylemini, 12 şehidi unutmamalıyız.

Unutmayalım, yeniden hatırlayalım ki yeni hayatlar sönmesin, daha büyük acılar yaşanmasın. Hepsinden önemlisi insan olmanın onuru çiğnenmesin, yüceltilsin.

YIL: 1996

“CEZAEVLERİNE HAKİM DEĞİLİZ”

Hapishanelere yapılan her saldırının ardından ya da saldırı öncesi bu sözü duyduk yetkililerin ağzından.

“Cezaevlerine hakim değiliz” diye öldürdüler. 1995’te Buca’da, 1996’da Ümraniye, Diyarbakır Hapishaneleri’nde bu gerekçeyle 18 evladımızı öldürdüler.

1996 Mayıs’ında yine tıpkı bugün olduğu gibi aynı gerekçeyle hücrelerin ne kadar “zaruri” olduğunu açıkladılar.

Gerçekten hakim değiller mi?

Cezaevlerinin içi gardiyanla , dışarısı askerle dolu.

Periyodik koğuş aramaları yapılıyor.

Ziyaretçiler içeriye didik didik aranarak girebiliyor.

O halde neye “hakim” değiller? Neye hakim olmak istiyorlar?

İnsanlarımızın beynine, düşüncelerine hakim olmak istiyorlar.

Çünkü onların düşünceleri devleti rahatsız ediyor. Çünkü evlatlarımızın düşünceleri iktidarların zulmüne, sömürüsüne, baskısına karşı duran düşüncelerdir. Zaten evlatlarımız bu düşüncelerinden dolayı hapishaneye konulmadılar mı?

Kimi öğrenciydi. Eğitimdeki eşitsizliğe, anti-demokratikliğe karşı mücadele ederken tutuklandı.

Kimi memurdu. Sendika hakkı için mücadele ediyordu.

Kimi işçiydi. Grevlerden alınıp hapishaneye kondu.

Kimi gecekonduydu. Yıkımlara, yoksulluğa karşı durdu.

Kimi gazeteciydi. İktidarların politikalarını eleştirdi.

Kimi sanatçıydı. iktidarlara teşhir etti.

Hak ve özgürlükler mücadelesi verdiler. Susurlukçu iktidarlara karşı oldular. Adaletsizlik, işbirlikçilik, yoksulluktan yok etmek istedikleri.

Hapishanelerde bu düşüncelerinden vazgeçemediler.

Çünkü haklıydılar.

Hapishanelerde de hakları gaspedilince ayağa kalktılar. Onurları çiğnemek istenince mücadele ettiler.

Bedenleri hapisti ama düşünceleri özgür...

Özgürce düşünmeye devam ettiler. Beyinlerini teslim etmediler. Beyinlerini iktidarların emrine verip köleleştirmediler. Bu uğurda bedel ödemekten kaçınmadılar. Ölmeyi düşüncelerinin, beyinlerinin öldürülmesine yeğ tuttular.

1996’nın Mayıs ayında iktidar “cezaevlerine hakim değiliz” diyordu. İktidar bizi yanıltmadı. Hapishaneler yeni ölümlere gebeydi.

1 MAYIS 96'DAKİ SALDIRIDA YERDE
YATAN YA DA ÖLEN BİRİNİ
KUCAĞINDA TAŞIYAN BİR RESİM
VARDI, ONU KULLANALIM.
DİKEY BİR RESİMSE SAYFAYI
TAMAMEN DE KAPLAYABİLİR.
YATAYSA SAYFANIN ÜST KISMINA
BÜYÜKÇE KONUR. İKİ KUTU
HALİNDEKİ YAZI BU DURUMDA
ALTINA TEK BÖLÜM OLARAK
KONABİLİR. RESİM DİKEY VE SAY-
FANIN TAMAMINI KAPLARSA O
ZAMAN İKİ KUTUYU DA AYRI AYRI
RESİMİN UYGUN YERLERİNE SAY-
DAM ZEMİN ÜZERİNE KONABİLİR.

Saldırı için yeterli zemin
oluşturduğunu düşünen
ANAYOL hükümeti 1 Mayıs
kutlamasını provoke etmeye
çalıştı ve açtığı ateşle üç kişi-
yi öldürdü. Provokasyon'un
alandaki bozulması ve katli-
ama duyulan öfkenin açığa
çıkması yeni saldırıların da
gerekçesi oldu. 1 Mayıs'ın
hemen ardından MGK direk-
tifiyle Bakanlar Kurulu top-
lantısından iki karar çıktı:
Hapishanelere saldırı ve Te-
rörle Mücadele Yasası'nın
ağırlaştırılması...

6 Mayıs'ta yayınlanan ve Eski-
şehir tabutluklarını yeniden dev-
reye sokan M. Ağar imzalı genel-
ge ile saldırı da fiilen başlatılmış
oldu. 6 Mayıs genelgesini 8 ve 9
Mayıs genelgeleri izledi.

Bu genelgelerle tutukluları
birbirinden tecrit edip teslim al-
mayı, itirafçılaştırmayı amaçla-
yan, her günü işkence olan hü-
creler açılmış; hapishanelerde ye-
ni katliamların yaşanacağı bizzat
M. Ağar tarafından ilan edilmiş
oluyordu.

1500 TUTUKLU SÜRESİ

ÖLÜM KARARINA ADIM ADIM... MEHMET AĞAR ADALET BAKANI...

1996 yılının Mart ayında kurulan ANAYOL hükümeti Adalet Bakanlığı'na bebek katili Mehmet Ağar'ı getirdi. O Mehmet Ağar ki ana karnındaki bebeye acımadan hamile kadına işkence yapmıştı. O Mehmet Ağar ki adı onlarca katliama, gayri-meşru işe karışmış, nicemizi gözü yaşlı koymuştu. Onu Adalet Bakanlığı'na getirmek yeni acılara kapı aralamaktı.

Çok geçmedi. “İlk olarak cezaevleri sorununu çözeceğim”, “cezaevlerini terör eğitim kampları olmaktan çıkaracağım” diyerek devrimci tutuklulara saldıracağının mesajını verdi.

Bunu aile ve avukat ziyaretlerini keyfi engellemeler, tutuklu yakınlarını ziyaret öncesi ve sonrası gözaltına almalar izledi. Tutsakların hastane ve mahkeme sevkleri psikolojik ve fiziki işkenceye dönüştürüldü.

Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'ne “Cezaevlerinde yatanları niçin besliyoruz? Bunların hepsini temizlemeliyiz. Hepsinin işini bir gecede bitirebiliriz. Hepsi 3 kilo siyanürün başında” diyen Cemal Sahir Gürçay getirildi.

Ve medya o güne kadar görülmedik bir biçimde saldırıya geçti. Her gün, gündeme gelecek bir saldırıya meşruluk kazandıracak haberler yayınlanmaya başladı. Yalan ve demagoji dolu haberlerle tutuklular hedef gösterildi. Halk, yayılan saldırıda “oh iyi olmuş” demesi için galeyana getirilmeye çalışıldı.

SİZ AÇLIK GREVİNDE

7 Mayıs günü tutuklanan 80 kişi Eskişehir tabutluğuna götürüldü.

“Hoş geldin” dayağıyla karşıladılar. Soyularak arandılar. Kadın tutuklular cinsel tacize uğradılar. Sayımların askeri tekmil düzeninde alınması dayatıldı. Buna karşı koyan tutuklular 60 gardiyanın saldırısına uğradı. Ciddi biçimde yaralananlara, kalp ve sara krizi geçirenler dahil hiçbirine tıbbi müdahale yapılmadı.

Diğer yandan aynı davadan yargılanan kadın ve erkek tutukluların birlikte avukata çıkması engellenerek savunma hakları gasp edildi. Ayır ayrı yapılan görüşmeler ise gardiyan eşliğinde yapılıyor, avukat-müvekkil ilişkisi saldırıya uğruyordu.

İşte tabutlukların, hücrelerin, bugün H. Sami Türk tarafından tutukluların “rahatı” için açılacağı iddia edilen “F tipi”nin gerçek yüzü bundan ibaretti.

Tecrit... İşkence...

İnsan onurunun ayaklar altına alınması...

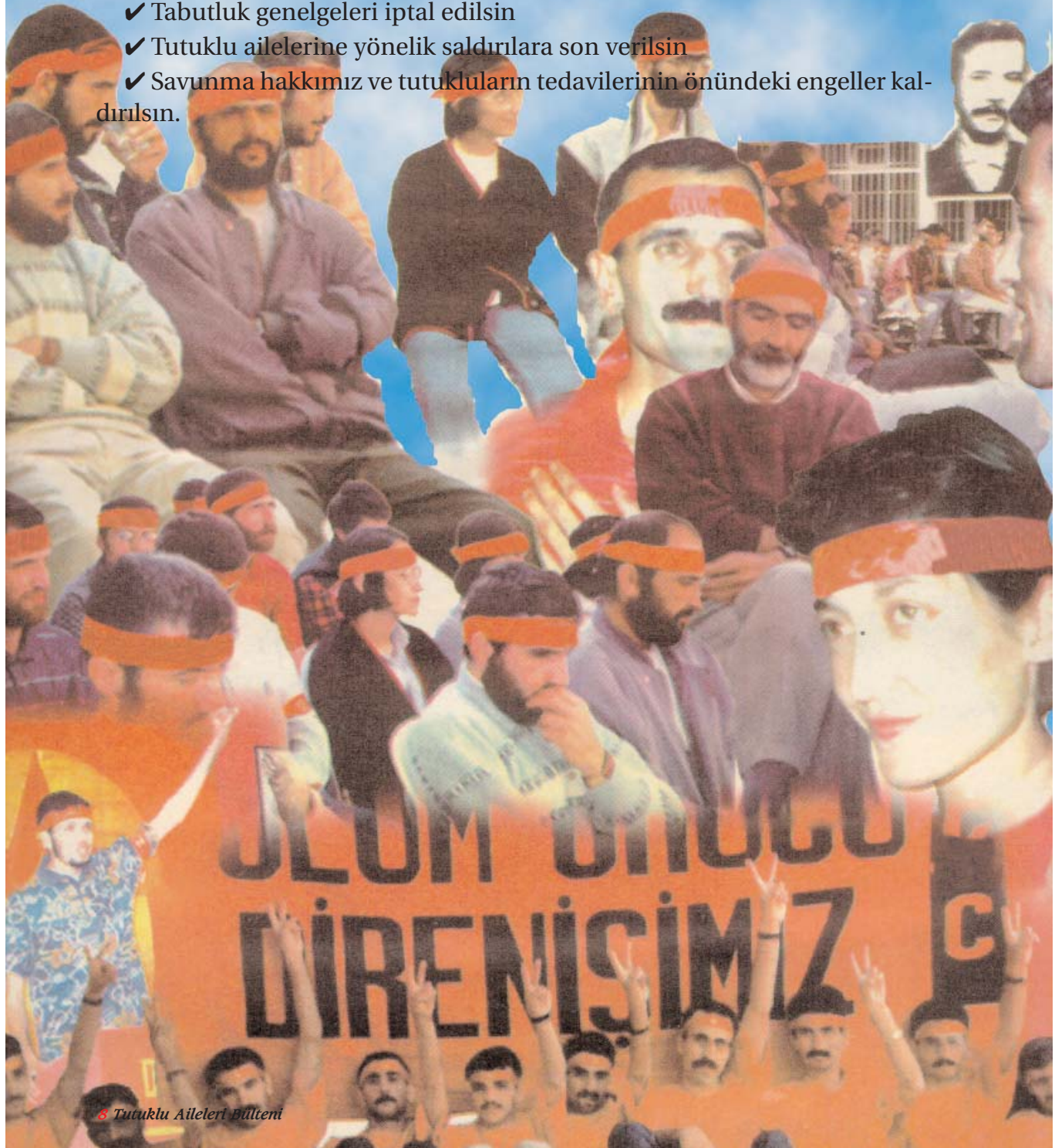
En temel ve evrensel hakların gaspı...

Bu saldırıya evlatlarımız sessiz kalamazdı, kalmadılar. Hapishane koşullarında en temel mücadele araçlarını devreye soktular...

Açlık...

1500'ü aşkın tutuklu ve hükümlü 20 Mayıs 1996 günü Süresiz Açlık Grevi'ne başladılar. Talepleri kişiliklerine, onurlarına, insanca yaşama haklarına yönelik saldırıların durdurulmasıydı:

- ✓ Tabutluk genelgeleri iptal edilsin
- ✓ Tutuklu ailelerine yönelik saldırılara son verilsin
- ✓ Savunma hakkımız ve tutukluların tedavilerinin önündeki engeller kaldırılsın.

İÇERDE TUTUKLULARA DIŞARIDA AİLELERE VE DUYARLI KESİMLERE SALDIRILAR DİNMİYOR

Eylem henüz 10. gününe girmişken Diyarbakır Hapishanesine bir saldırı gerçekleşti. Zorla tedavi kabul edilmeyince, kalaslarla açlık grevindeki tutuklulara saldırıldı. Onlarca kişi yaralandı, saldırıyı protesto eden tutuklulardan kendini yakanlar oldu. Hücreleri doldurmak için gerekirse katliam yapılacağı açıkta.

Hapishanelerde başlayan direniş çok geçmeden ülkeye yayıldı. Çeşitli sendikalar, DKÖ'ler, işçiler, memurlar, gençlik çeşitli eylemliliklerle tutukluların direnişine destek vermeye başladılar. İnsanca bir yaşam için yola çıkan, bedenlerini açlığa yatıran tutuklular; duyarlı, demokrat insanlarca yalnız bırakılmadı.

Direnişi sahiplenme arttıkça devletin saldırıları da arttı. En meşru ve yasal bir hak olan basın açıklamaları, telgraf çekme eylemlilikleri dahi copla, gözaltı ve işkenceyle karşılandı. Öyle ki HABİTAT Konferansı'nın yapıldığı günlerde Galatasaray Lisesi önündeki eylemde sesini duyurmaya çalışan ailelere, onlara destek veren yabancı heyetlere vahşice saldırıldı. O gün yüzlerce insan gözaltına alındı, binlercesi coplandı, yerlerde sürüklendi.

Adalet Bakanı Mehmet Ağar kendisiyle görüşmeye gelen heyetleri kabul etmezken, aileleri vatan hainliğiyle suçluyor ve “*ben taviz vermem*” diyordu.

İktidar taviz vermek istemiyordu. Tutukluları birbirinden tecrit edip, tek başına, tüm sosyal ilişkilerden, doğal ihtiyaçlarından uzak hücrelerde çıldırtmak hedefinden taviz vermek istemiyordu.

Her gün işkence yaparak onları düşüncelerinden, inançlarından, değerlerinden, insan sevgilerinden soyundurup toplum vicdanının asla kabul etmeyeceği itirafçılaştırma politikasından taviz vermeyeceğim diyordu.

Düşüncelerini dile getiren, muhalefetini sokaklarda haykıran, demokratik haklarını, özgürlüklerini kullanan, tecridi, yalnızlaştırmayı, insanlıktan çıkarmayı reddeden duyarlı insanları coplamaktan, gözaltına almaktan, tutuklamaktan, baskı ve yasaktan taviz vermeyeceğim, diyordu.

Kısacası;
“Ya Teslimiyet, Ya ölüm”
diyordu.

Tutuklular bu dayatmaya
cevap vermekte gecikmediler.

Onlar da;
“YA ZAFER YA ÖLÜM”
dediler.

“ÖLÜMLERE YATARIM DA

3 Temmuz 1996...

Ölümün soğukluğu içimizdeki evlat ateşiyle eridi. Ölüm geldi soframızın ortasına oturdu o gün. Ölüm sıcak bir gerçektir artık.

Lokmalarımızı yenilmez, yutulmaz kılan; içtiğimiz suyu zehir eden... Ölüm evlatlarımız arasında kol geziyor, Azrail can almaya geliyor, tutuklular Azrailin karşısına dikiliyor, meydan okuyordu o gün...

BAŞ EĞMEM ZULÜM SANA”

Azrail kılık değiştirmiş, ANAYOL yıkılmış, REFAH-YOL hükümeti kurulmuş, Adalet Bakanlığı’na şevket Kazan getirilmışti. Ama zulüm aynı zul md . “Taviz vermem” bir devlet politikasıydı   n k .

Bunun için devrimci tutuklular  l m Orucu’na yattılar. 159 insan aynı taleplerle 3 Temmuz günü ölüm yolculuğuna başladı.

Çağrı yaptılar tüm Türkiye halkına, vicdanını, insanlığını yitirmemiş insanlığa:

“Bu saldırı bize değildir sadece, sanadır. Çünkü biz hücreye girersek, kıracaklar senin baskıya, zulme karşı direnişini. Beynini hücreye sokacaklar.

Giderken koca bir halkın hak ve özgürlüklerini, onur ve adalet özlemlerini hücrelerde çürütmemek için ölüme yatıyoruz. Ölürüz, ama ne girer, ne de halkın umudunu sokarız o tabutluklara...”

Dediler ve yattılar ölümün koynuna...

Çağrıyı ilk duyan yine bizlerdik.

Ankara'yı mesken eyledik. Adalet Bakanlığı, Meclis önü, parti merkezleri ve Yüksel Caddesi her gün ağıtlarımızla, acımızı ve öfkemizi haykıran sloganlarımızla inledi.

Biz insan hayatı kurtarmak için çırpınırken yeni Adalet Bakanı Şevket Kazan Eskişehir hücrelerini dolaşıp ne kadar beğendiğini, bu hücrelerin batıdaki hapishanelerden çok daha güzel olduğunu açıklıyordu.

İktidarın zulmetmekte, tutukluları hücrelere koyup ruhunu, beynini öldürmekteki pervasızlığı yeni ölüm yeminlerini beraberinde getirdi.

Ölüm Orucu'nun 55. günü yeni gönüllüler ölüme yatıyor, ölüm koşanların sayısı gittikçe artıyordu.

Adaletten, haktan, eşitlikten, insan sevgisinden bahseden Refah Partisi'nin gerçek yüzü açığa çıkmıştı artık. İktidarların, adı ne olursa olsun, hak ve özgürlüklere tahammülsüzlüğü, baskıcılığı, zalimliği hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak kadar ortadaydı.

Ölüm istememek ölüm olmuştu artık. **Levent Doğan** isminde 17 yaşında bir genç, "İNSANLAR ÖLMESİN" diye haykırdığı bir eylemde polisin açtığı ateş sonucu hayatını kaybediyordu.

Gazi Mahallesinde "Tutukluların talepleri kabul edilsin" diyen halk panzerden korunmak için Cemevi'ne sığınıyor, gözünü kan bürümüş katiller panzerlerle, Cemevi'ni yıkmaya girişiyordu.

Vicdanın dayanamadığı, yüreğin kabullenemediği günler birbirini takip ediyor, ölüme yatanlar gün be gün eriyordu.

**ÖLÜM
HABERLERİ
GELİYOR
HAPİSHANELERDEN**

“Devlet pazarlığa oturmaz” diyordu
Kazan. Ama ölüm üzerine pazarlık ya-
pıyordu devlet.

Yüzyüze görüşmeden, konuşmadan
pazarlık yapıyordu.

“Hücrelere mi gireceksiniz, yoksa ölecek misiniz?” dayatmasıyla, tutuklularla; eriyen kaslarının, kararan gözlerinin, duymayan kulaklarının üzerine pazarlık yapıyordu.

Tutuklular bütün baskılara, “yiyorlar”, “kantinler boşaldı”, “ölmezler” yalanlarına; analar, babalar, onlara sahip çıkan insanlar gördükleri zulme rağmen direnişlerini kararlılıkla sürdürdüler.

Tutuklular ise böyle onursuz bir pazarlığı reddettiler, onurlu ölümü seçtiler.

“Ölmezler” diyordu Kazan, ÖLDÜLER...

Direnışin 63. günü Ümraniye Hapishanesi’nden ilk şehit haberi tüm dünyaya ulaştı.

Aygün Uğur tüm yalanları yerle bir ederek, ölümsüzleşti.

AZANACAGIZ

Verilen şehitle hapishaneler ve sokaklar bir öfke seline döndü. Ümraniye Hapishanesi'nin önü ilk şehidin verildiğini duyan avukatlar, sendikacılar, tutuklu aileleri ve halktan insanlarla doldu. İktidar vicdani ve insani görevlerini yerine getiren yaşlı ana-babalara azgınca saldırdı. 300'ün üzerinde insanı hapishane önünden döverek gözaltına alırken, Aygün'ün cenazesini kaçırdı.

İlk ölüm kitlesel ölümlerin habercisiydi.

65. gün
Bayrampaşa Hapishanesi'nden
Altan Berdan Kerimgiller
şehit düştü.

66. gün
yine Bayrampaşa Hapishanesi'nden
İlginç  zkeskin yaşamını yitirdi.

67. Gün

Bursa Hapishanesi'nden Ali Ayata,
Ankara Ulucanlar Hapishanesi'nden
Hüseyin Demircioğlu, Aydın Hapisha-
nesi'nden Müjdat Yanat şehit düştüler.

Artık “yiyorlar” diyemezdi Kazan. Ama yaptığı zulmü haklı gösterecek yeni yalanlar bulmakta gecikmedi.

“Örgütler zorla ölüme götürüyorlar”,

“Aralarında itiraflarda bulunmuş olanlara Ölüm Orucu tutturuyorlar” diyerek saldırıları, ölümlere duyarsızlığı meşrulaştırmaya çalışıyordu.

Ancak ölümler kitleselleştikçe sahiplenme de kitleselleşiyor, hiçbir yalan tutsakların insanlıklarını, onurlarını korumak için öldükleri gerçeğinin önüne geçemiyordu. Bunun karşısında iktidarın hesabı ise “içeride ölsünler, dışarıda da saldırır, öldürür, muhalefet eden hiç kimse, gücümüze boyun eğmeyen tek insan bırakmayız” olduğundan saldırı dalgası pervasızca sürüyordu.

Ölümler ardı ardına gelmeye başlamıştı.

Açlığın 68. günü
Çanakkale Hapishanesi'nden Ayçe İdil Erkmen'in ve
Bayrampaşa Hapishanesi'nden Tahsin Yılmaz'ın ölüm
haberleri, Kazan'ın operasyon tehditlerine karışıyordu.

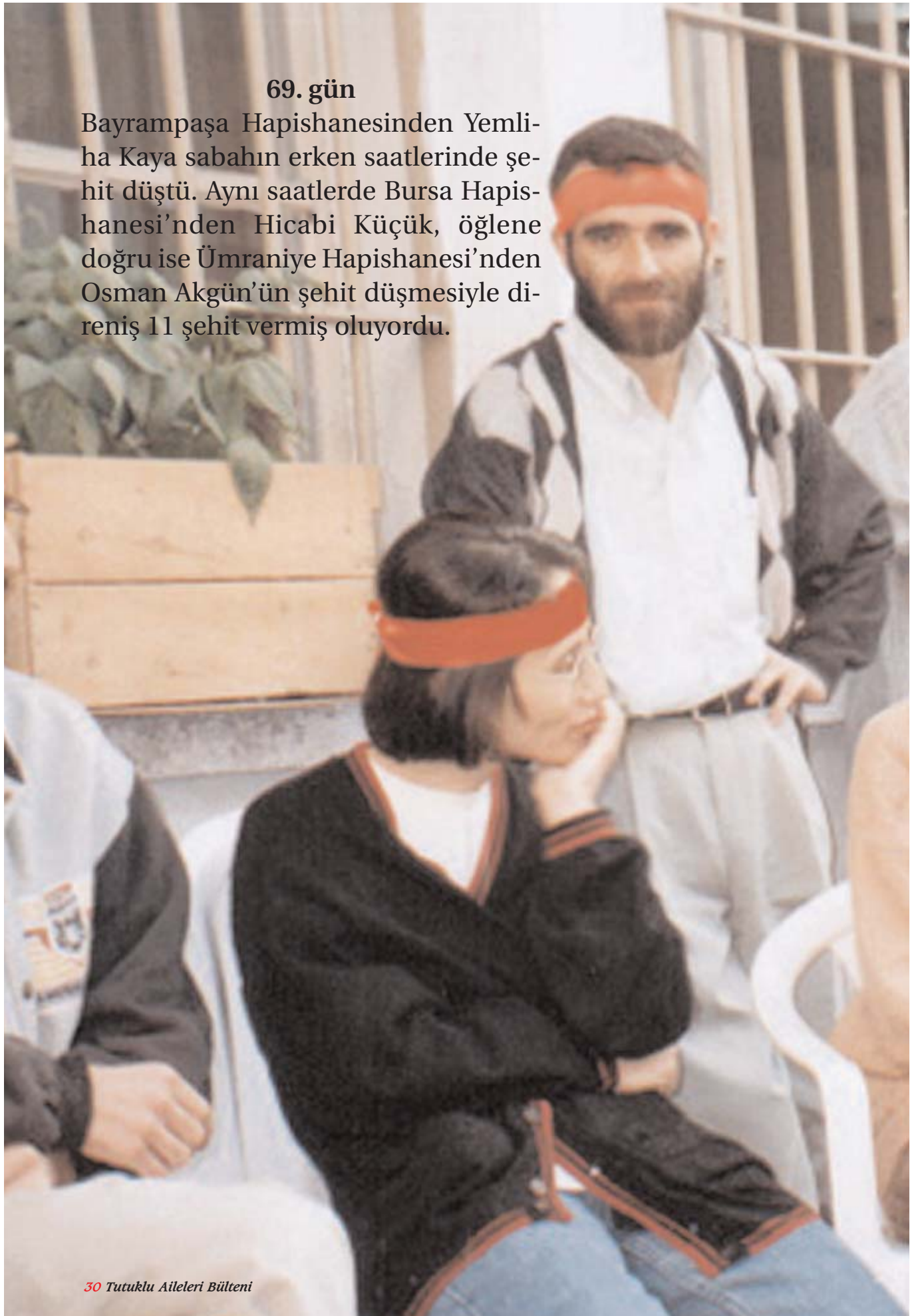

“Ölmek zor değil, zor olan onurumuza, inançlarımıza ihanet ederek yaşamak” diyen tutuklular operasyon tehditlerini de şehitlerle karşıladılar.

69. gün

Bayrampaşa Hapishanesinden Yemliha Kaya sabahın erken saatlerinde şehit düştü. Aynı saatlerde Bursa Hapishanesi'nden Hicabi Küçük, öğlene doğru ise Ümraniye Hapishanesi'nden Osman Akgün'ün şehit düşmesiyle direniş 11 şehit vermiş oluyordu.

Sadece yurtiçinde değil, yurtdışında da tutuklulara destek eylemleri büyümüştü. Türkiye devletinin gerçek yüzü sadece Türkiye halklarına değil, dünya halklarına da teşhir olmuştu.

Operasyon ihtimali ailelerin, halkın vicdanını ayağa kaldırmıştı.

Bu yüzlerce ölü demekti. Büyük bir katliam demekti.

Akşama kadar operasyon tehditleri, hapishanelerin yakın çevresindeki hastanelerin boşaltıldığı, hapishane kapılarında ambulansların hazır tutulduğu haberleri birbirini izliyordu,

69. günün akşamı Zülfü Livaneli, Yaşar Kemal gibi aydınlar arabulucu olarak tutuklulara gönderildi.

Bir yanda görüşmeler, diğer yanda ölümle burun buruna olan onlarca tutuklu... Geçen her saat yeni bir ölüm demekti.

69. günün 70. güne dönmesine bir saat kala “devlet masaya oturmaz” diyen iktidar masadan tutukluların tüm taleplerini kabul ederek kalktı. İçlerinde aydın ve sanatçıların, avukatların, başsavcının ve iki milletvekilinin yer aldığı bir heyet aracılığıyla görüşmeye oturarak;

- ✓ sürgün-tecrit-itirafçılaştırma politikasının son bulacağı,
- ✓ Eskişehir tabutluğunun siyasi tutuklulara kapatılacağı,
- ✓ ailelere yönelik gözaltı terörünün durdurulacağı,
- ✓ tedavi ve duruşma konularındaki sorunların çözüleceği,
- ✓ tüm hapishanelerde insana yaraşır tek bir statü uygulanacağı maddelerinde somutlaşan bir anlaşmayı imzaladılar.

Direnış 11 şehit pahasına zafere ulaşmıştı. Acıyla, öfkeyle, bedenini açlığa yatırmaktan ürkmeyen tutuklulara saygıyla geçmişti 69 gün... Ama zafer ölümünün bittiği anlamına gelmiyordu. Ölüm sınırında olan direnişçiler müdahaleye rağmen ölebilirlerdi.

Yürekler yine tetikteydi. Kazanmış olmanın sevinci çok geçmeden yeni bir acıyla içiçe geçti. Bursa Hapishanesi'nden Hayati Can hastaneye kaldırılırken yolda yaşamını yitirdi.

Direnış 12 şehit verdi, onlarca tutukluda ömür boyu sürecektir sakatlıklar ortaya çıktı. Bedeli ağır bir kazanımdı bu.

Bir anlaşma imzalanmış, aydınlar **Cezaevleri İzleme Komitesi** kurmuş, aileler yeniden ölümler yaşanmaması için mücadelelerini daha da büyütme kararlılığına erişmişti.

Tüm bunlar hapishanelerdeki yeni acıların, yeni ölümlerin yaşanmasının önüne geçecek, yeni saldırıları engelleyebilecek miydi?

İşte bugün bu soruyu cevaplama zamanıdır.

NE İSTİYORLARDI?

Ziyarete gelen ailelerinin gözaltına alınıp işkencelerden geçirilmesinin, kapıda ahlak dışı aramaya, hakarete maruz kalmalarının önüne geçmek istiyorlardı.

Tedavi olmak istiyorlardı. Tedavinin engellenmesi bir yana koğuşa dayak yemiş halde dönmek istiyorlardı.

Avukatlarıyla görüşebilmeyi, mahkemeye sunmak için hazırladıkları dilekçelerin yırtılmamasını, aynı davadan yargılandıkları arkadaşlarıyla aynı hapisanede olmayı istiyorlardı.

Diri diri mezara girmemek istiyorlardı.

Bunun için öldüler.
En temel insani ve demokratik hakları reddedilerek öldürüldüler.

12 evladımız 1996'da bunun için yaşamını yitirdi.

O tarihten sonra da yitirmeye devam etti.

1999'da istedikleri bir tek koğuştu. Bir yatakta üç-beş kişi yatmamak için bir koğuş daha istediler. Silahlarla tarandılar, işkence gördüler Ulucanlar'da.

2000’de istedikleri mahkemeye götürülürken işkence yapılmamasıydı. Bunun için kolları koparıldı, Köpeklerin önüne atıldı.

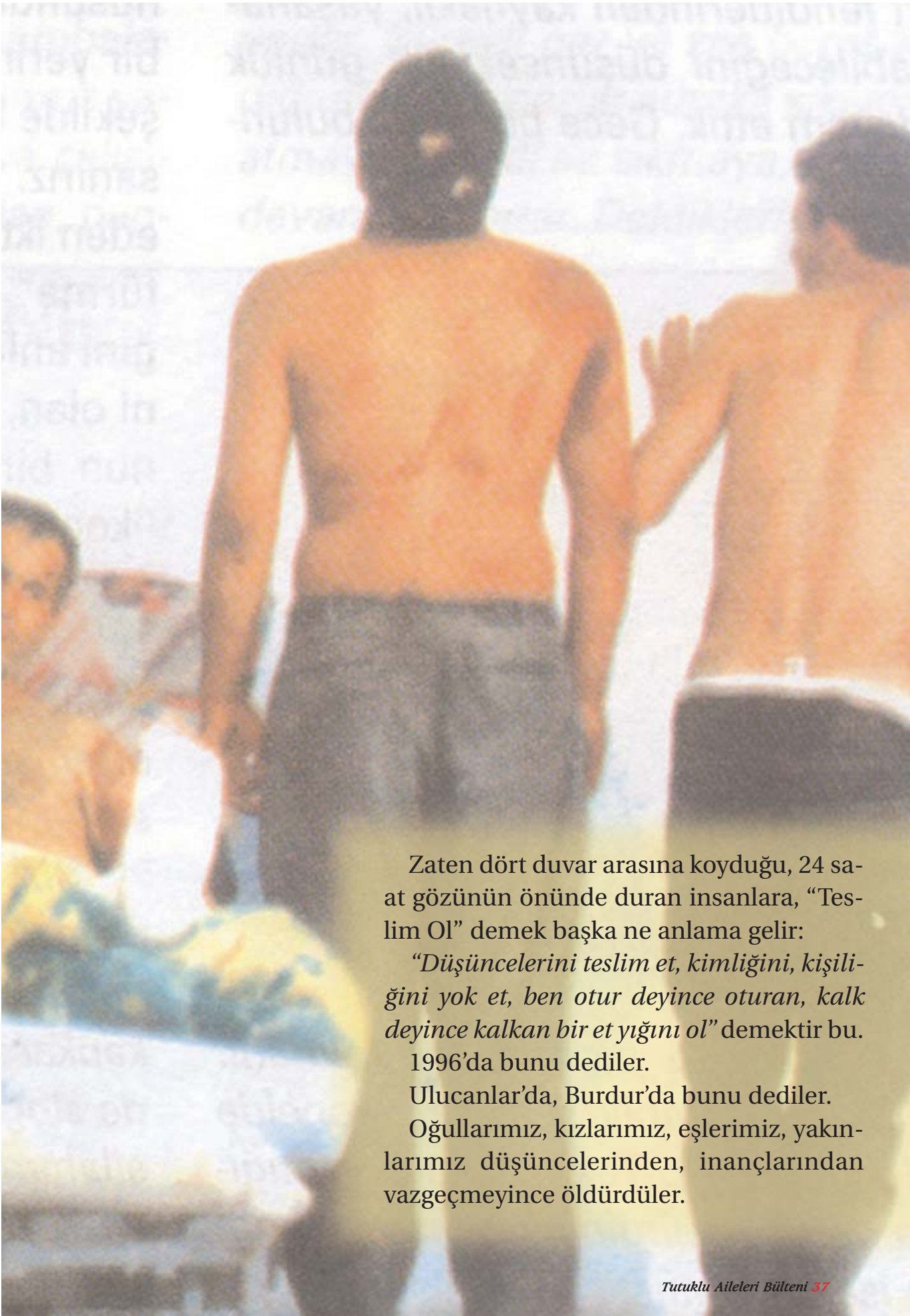
Bu nasıl ülke? Bu nasıl insanlık? “Demokrasi”, “hukuk”, “adalet” bunun neresinde?

Bir koğuş vermeyi, işkencesiz, baskısız ziyareti, mahkeme ve hastane sevkini yapmayı, “otorite” sorunu haline getiren, “otorite”yi insanlığın çiğnenmesi haline getiren bir anlayış bu. Çünkü iktidarlar, tutuklu evlatlarımızın düşüncelerini teslim almak istiyor.

Çünkü iktidarlar için evlatlarımızın ne istediği değil, onların kim oldukları, hangi düşünceleri taşıdıkları önemli.

Bunun için koğuş istediklerinde, mahkemeye gitmediklerinde, hakları gaspedilip de eyleme geçtiklerinde kendi hapishanesini silahlarla, bombalarla kuşatıp, “*Teslim Olun*” diye bağırıyor.

Zaten dört duvar arasına koyduğu, 24 saat gözünün önünde duran insanlara, “Teslim Ol” demek başka ne anlama gelir:

“Düşüncelerini teslim et, kimliğini, kişiliğini yok et, ben otur deyince oturan, kalk deyince kalkan bir et yığını ol” demektir bu. 1996’da bunu dediler.

Ulucanlar’da, Burdur’da bunu dediler.

Oğullarımız, kızlarımız, eşlerimiz, yakınlarımız düşüncelerinden, inançlarından vazgeçmeyince öldürdüler.

Öldürmeye devam edecekler.

“F tipi”ni her derde deva diye sunan iktidar, yeni ölümler peşinde.

Evlatlarımız canlarını, kollarını verseler de, beyinlerini vermediler, vermeyecekler.

Beyinlerin, düşüncelerin teslim alınması anlamına gelen hücrelere 1996’da olduğu gibi girmeyecekler.

Çünkü;

Paylaşım, dostluk, yardımlaşma gibi en temel insani değerlerin yok edilmesi içindir hücreler...

Onların temsil ettiği, halk ve vatan sevgisinde simgelenen ahlakın kirletilmesi içindir.

İnsanlıklarının mezara gömülmesi içindir.

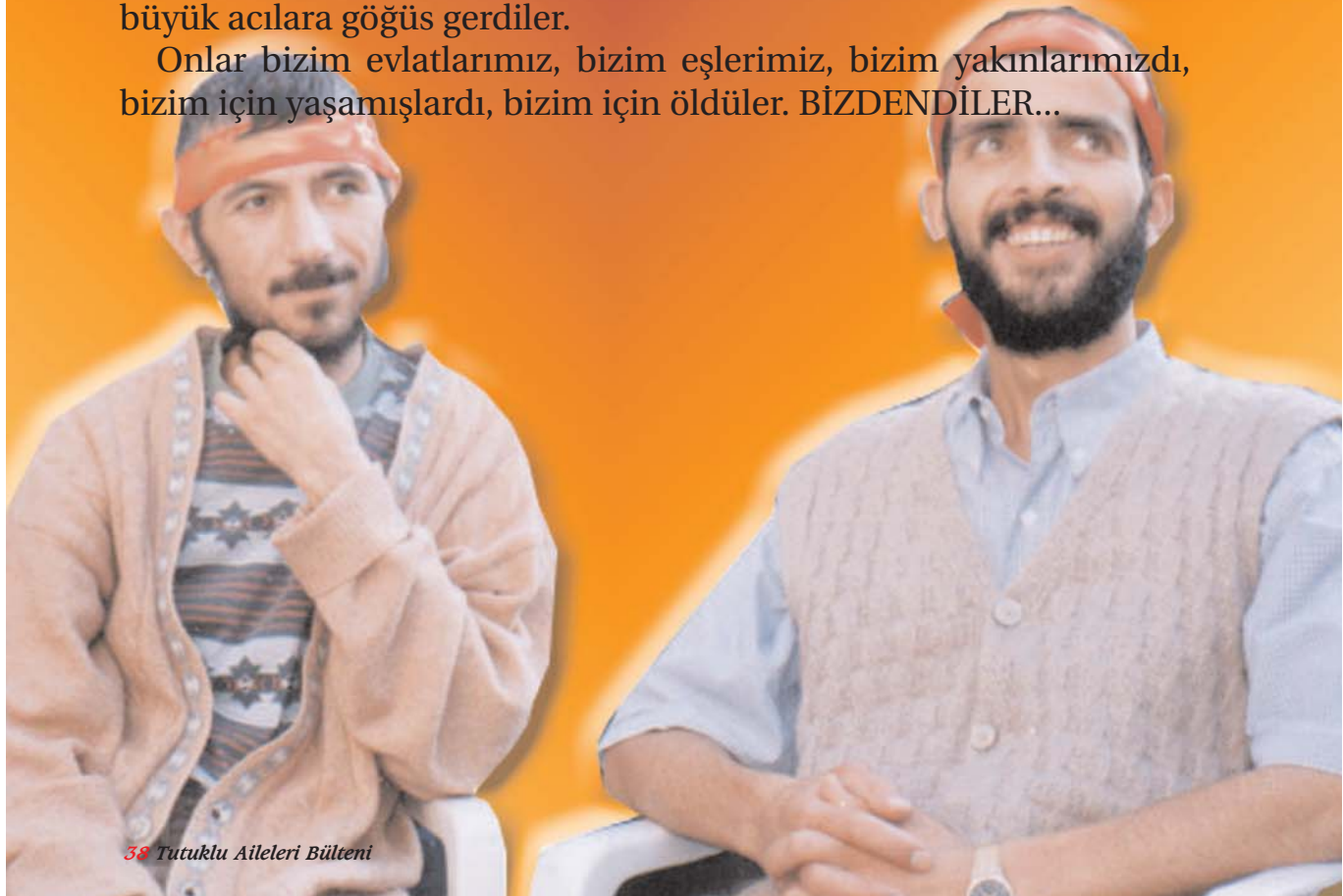
Yaşama sevinçlerinin, onurdan, ahlaktan; halka ve vatana sevgiden beslenen yaşama coşkularının söndürülmesi, yaşayan bir ölü haline getirilmeleri içindir...

Hücrelerle dayatılan, toplum değerlerinin reddettiği bencillik, çıkarıcılık, ahlaksızlık ve ihanettir.

1996’da bunun için ölüme yattılar. Hücrelere girmeyip değerlerini, namuslarını, onurlarını öldürmektense, yaşamlarına son vermeyi tercih ettiler.

Bunun için ölümlerin en zoruna razı oldular. 69 gün boyunca en büyük acılara göğüs gerdiler.

Onlar bizim evlatlarımız, bizim eşlerimiz, bizim yakınlarımızdı, bizim için yaşamışlardı, bizim için öldüler. BİZDENDİLER...

YARIN ÇOK GEÇ OLMADAN BİRLEŞELİM

Bu ülkede tutuklular sık sık açlık grevi yapar. Çünkü bu ülke hapishanelerinde siyasi tutuklular sürekli işkence, baskı altındadır. En temel demokratik hakları gaspedildiği gibi, direnerek kazandıkları haklar da sık sık saldırıya uğrar. Bunun için tutuklular dört duvar arasında, mahrumiyet koşullarında silah olarak bedenlerini kullanırlar. Açlığa yatırılırlar bedenlerini.

Açlık grevleri ölüm sınırına dayandığında, ailelerin de yükselttikleri mücadelenin etkisiyle çözüme ulaşır. Kısa bir süre sonra yeniden haklar gaspedilir ve yeni bir açlık grevi başlar... Ancak her açlık grevi bir öncekinden daha uzun sürdü bugüne kadar.

1996'ya gelindiğinde ise ölüme ulaştı.

AİLELERİN SON DÖNEM
HÜCRELERLE İLGİLİ
EYLEMLERİNDEN ÇARPICI BİR
RESİM KULLANALIM.
YAZIYI DA RESİMLERİN ÜZERİNE
UYGUN BİR YERİNE
YERLEŞTİRİRSİNİZ.

Hak gaspı ve açlık grevi...

Basın ve birçok aydın, yazar 1996 eylemine böyle yaklaştılar. Alışmanın verdiği duyarsızlıkla tutukluların çağrılarını önemsemediler. “Öleceğiz” sözündeki amansız çatışmayı görmezlikten geldiler. Aslında tutuklulara değil, “ölmezler” diyen devlete inandılar. Hücrelerin bir halkın hak ve adalet talebine saldırı olduğunu, zulmün ömrünü uzatmak, daha fazla baskı ve zulüm için bu saldırıdan vazgeçmeyeceğini anlamadılar.

Ölüm Orucu 63. güne dayanıp da Aygün Uğur yaşamını yitirdiğinde kendi deyimleriyle “ayıldılar”

Ancak bu geç kalınmışlık bir insanlık ayıbı yarattı. 12 insan göz göre göre hapishanelerde açlıktan öldü. İnsan olma onurunu hatırlamakta geç kaldıkları için devlet daha da pervasızlaştı ve üzerinde önemli bir kamuoyu baskısı oluşana kadar öldürebildiği kadar tutukluyu öldürdü.

Bu acı bir deneyimdi.

BURAYA AİLELERİN ANKARA YÜRÜYÜŞÜNDEKİ SALDIRILARDAN BİR RESİM KULLANALIM. TAM SAYFA KULLANALIM. ÇARPICI OLMALI. YAZIYI DA UYGUN BİR YERİNE YERLEŞTİRİRSİNİZ.

YAZILARI (SADECE BU ÜÇ SAYFA İÇİN GEÇERLİ OLMAK ÜZERE) RESMİN DURUMUNA GÖRE ÖRNEĞİN SON SAYFASINDAKİ YANİ BU SAYFADAKİ YAZI FAZLA OLURSA YUKARIYA DOĞRU KAYABİLİR. YANLIŞLIK OLMASIN SADECE BU ÜÇ SAYFANIN YAZILARINI KENDİ İÇİNDE KAYDIRABİLİRSİNİZ. TABİ YAZININ SIRASI BOZULMAYACAK ŞEKİLDE.

EĞER TEK TEK UYGUN RESİM YOKSA;
TAYADLI AİLELERİN ANKARA YÜRÜYÜŞÜNDE GÖSTERECEK SALDIRI ANINI GÖSTERECEK ÇARPICI BİR RESMİ BU İKİ SAYFAYA YANİ 42-43 SAYFALARA YATAY TEK RESİM OLARAK KULLANALIM. YANİ HER İKİ SAYFAYI DA KAPLASIN. DİĞER SAYFALARDA BUNUN ÖRNEKLERİ VAR.

Bu deneyim bugün bir duyarlılığa ve kazanıma dönmüştür.

“F tipi”nin hücre, hücrenin ise ölüm olduğu düşüncesi birçok kesim tarafından dile getiriliyor.

Yeni ölümleri önlemek için...

Ulucanlar’da , Burdur’da dünyanın gözleri önünde vahşet yaşanırken, hücrelerde tutukluları nelerin beklediğini gören aydınlar, yazarlar, sanatçılar bu saldırıyı önlemek için bir şeyler yapmaya çalışıyorlar.

Yeni bir “1996” yaşamamak için...

Ancak “oda” tipini beğenenler, “bir görelim, baskı olursa ses çıkarırım” diyenler, Ulucanlar’ı, Burdur’u görmek istemeyenler yeni ölümleri mi bekleyecekler? Hapishanelerden her gün ölü çıktığında mı harekete geçecekler?

İnsanlarımızın hayatıdır söz konusu olan.

Ölümleri engellemek elimizde. Vicdanına danışan, vicdanının sesini dinleyen herkes birleştğinde bu saldırıyı geriletebiliriz. Ölümleri engelleyebiliriz.

YARIN ÇOK GEÇ OLMADAN BİRLEŞELİM,
ÖLÜMLERE İZİN VERMEYELİM!

ÖLÜM YEĞDİR EVLAT ACISINDAN

Aileler de ölüme yattılar. Zulme boyun eğmeyişin, namusun simgesi kızıl bantları onlar da alınlarına taktılar, zafere kadar çıkarmadılar.

Ali Rıza Eroğlu, Nadire Çelik ve Güzel Şahin...

Ölümü evlat acısına yeğ tuttular, bedenleriyle evlatlarının önüne barikat olmaya çalıştılar. Körleşmiş yüreklerle insanlık dersi verdiler.

Sadece 12 şehit verildiyse bunda en büyük pay onlarındır. Onların evlat sevgisiyle yoğrulmuş dirençleridir.

Onlar kafaları, kolları kırılrsa da sahiplenmelerinin, dirençlerinin kırılmasına izin vermediler. Tutukluların direnme gücü oldular.

Ölüm Orucu'nun kadın şehidi İdil her gün dayak yiyen, gözaltına alınan, acı feryatlarıyla yürekleri parçalayan aileler için "ölünmez mi güzel anama, ölünmez mi sizin için" diyordu.

Onlar kan bağını zulme karşı direniş birliğine taşıdılar. Bu duygu ve direnç birliğiyle kazandılar zaferi, hücreleri parçaladılar.

Bugün yine kızıl bantları kuşanmaya hazır alınları, zulüm karşısında sağlam yürekleri... Evlatları ölmesin, hücrelerde çürütülmesin diye atıldılar yine öne... Kapı kapı dolaşıyorlar, bedenlerini şimdiden açlığa yatırıyorlar.

Çünkü onlar 1996 Ölüm Orucu'nu unutmadılar. Unutturmamak için de yine sokaklarda haykırıyorlar: HÜCRELER ÖLÜMDÜR, İZİN VERMEYELİM!

Baba-Oğul; biri içerde, diğeri dışarıda zulmün karşısında bedenlerini açlığa yatırdılar.

Anadır onlar, babadır
Saçlarına karlar yağmış
ama umutları hiç ağarmamış
Meydanları doldurmuşlar hıncahınç
Coplar kalkıp inerken yaşlı bedenlerine
Etlerindeki diş izleri, cop izleri, kalkan izleriyle değil
evlatlarının acısıyla sızlamış yürekleri

BEDEL SADECE ÖLÜM DEĞİL... ÖMÜR BOYU BEDEL ÖDEYEN ÖLÜM ORUCU GAZİLERİ...

Ölümü aşmışlardı. Ancak 69 günlük açlık bedenlerinde önemli arazlar oluşturdu. Özellikle Anadolu hapishanelerinden Ölüm Orucu'na katılmış tutukluların tedavilerinin engellenmesi, iyileşmeleri için gerekli ilaçların ve beslenmenin sağlanamaması tutuklularda önemli sakatlıklara yol açtı.

Ölüm Orucu'nu kırmak, tutukluları teslim almak için "Zorla tedavi edeceğiz" sözünü ağızından düşürmeyen yetkililer, zaferden sonra tutsakların hastaneye sevkini bile engellediler. Onları ölüme terk ettiler.

Ulucanlar'da ölen tutukluların cansız bedenlerine dahi işkence yapan, Burdur'da durumu ağır olan tutukluları dahi tedavi ettirmeyip kopan uzuvlarını sokaklara atan bir anlayış, insanlık dışı bir politikadır bu.

Hücreler bu politikanın ürünüdür.

Hücreler tek başına, yavaş yavaş ölmek demektir. Sadece bedeninin de değil beyninin de, kişiliğinin de parçalanması demektir.

Ölüm Orucu şehidi Yemliha Kaya'nın babası "Dileğim şehit düşen çocuklarımızın geride kalan ömürleri hiç olmazsa şimdi yaşam mücadelesi veren çocuklarımızın ömürlerine eklensin" diye yüreğini soğutmak istemişti. Ama ölenlerin kazanımlarının ne yoldaşlarının, ne de halkın yaşamına yaşam katmasına tahammülü olmayan iktidarlar; 1996'da ölenlerin ömürlerini çaldığı gibi yeni ömürler çalmak istiyor.

12 şehidin feda ettikleri ömürlerinin yeni canlara can katması için;

Hücrelere İzin Vermeyelim!

Bu ülkeyi babasının çiftliği, halkı kölesi gibi kullanmaya çalışan, bunun için tutuklulara hücreleri, halka onursuzluğu dayatan iktidarlara izin vermemek için ölüme yattılar.

Bu bir kurşun yarası gibi saniyeler içinde, darağacı gibi dakikalar içinde kucaklanan bir ölüm olmayacaktı. Günler aylar boyu ölümle bir arada, acılar içinde yaşanacaktı. Onlar bu büyük fedakarlığı göze aldılar, bu topraklara layık kahramanlar olduklarını ispatladılar. Zafer kazandılar.

Anadolu halklarının alnını zulme; vatanımızı parsel parsel satın alıp da tutukluları hücrelerde çıldırtma talimatı veren emperyalistlere karşı lekelemediler .

BİZİM İÇİN ÖLENLER

ERİ UNUTMAYALIM!

Onlara vefa borcumuz var, onlara namus borcumuz var.

Onların yaşamlarını feda ederek engelledikleri hücre saldırısının bugün çok daha kapsamlı bir saldırıya dönüşmesine izin vermemek boynumuzun borcudur.

Onlar son nefeslerini verirken bize duydukları sonsuz güvenin rahatlığını taşıyorlardı. Onların zalime sömürücüye, katillere boyun eğmeme mesajını unutmayacağımızın, artlarından gelenlere yeni ölümler yaşattırmayacağımızın huzuru içindeydiler.

Açtıkları direniş yolundan gitme zamanıdır.

Yaktıkları umut ışığını büyütme zamanıdır.

Bugün tutukluların kanları canları üzerine kurulmaya çalışılan hücreleri yıkma zamanıdır.

ONLARIN NİYE ÖLDÜKLERİNİ UNUTMAYALIM!

ONLARIN VASİYETLERİNİ YERİNE GETİRME ZAMANIDIR

"Ailelerimiz, direnişimizin dışarıya taşınmasında belirleyici temel faktör oldu. Öyle ki, meydanlarda faşizmle irade çatışmasının, cüretin, cesaretin sembolü oldular. Aydınlar, demokratlar, tereddütlü, ürkek davranırken, onlar her türlü bedeli göze alarak toplumsal muhalefetin de öncüsü konumuna ulaştılar. Ancak, ne yazık ki ailelerimizin bu cesaretli ve cüretli tavır alışlarının demokrat-aydın kamuoyunda olması gerektiği ölçüde destek bulduğu söylenemez. Salt kınama ve duygusal açıklamaların ötesine geçmeyen tavır alışların çokça önemi yoktur. Artık 60 yaşındaki analarımızın meydanlarda polisle göğüs göğüse çatıştığı bu süreçte kendine aydın, devrimci, demokrat diyenlerin daha cesur ve cüretli olmaları gerekmektedir."

(Müjdat Vanat)

"Ölümsüzlüğe doğru adımlarımız; bedel ödemeye hazır oluşumuz ve bedenlerimizdeki zaptedilemez devrim coşkumuz işçi sınıfı ve emek cephesinin özgürlüğü içindir."

(Hüseyin Demircioğlu)

"Yüreği dik olma, başı dik olma, ölümün gözde yenilip yenilmemesiyle bağlantılı. Öyle olunca ölüm daha da küçülür. Artık o kesitte neler yapmak gerekir, o ön plana çıkar"

(Osman Akgün)

"Mücadele alanlarında değerler yaratmak, kalıcı kazanımlar elde edebilmek bedel ödemeyi gerektirmektedir" (Hayati Can)

"Bu irade sınavında en gururlu ve onurlu söz 'Öldüler Ama Yenilmediler'dir"

(Yemliha Kaya)

"...gelin halkımıza karşı görevlerimizi yerine getirelim, görevler halkın kafasında da bizim kafamızda da nettir, açıktır... Görevimiz emperyalizme karşı, faşizme karşı mücadeleyi yükseltmektir."

(A. Berdan Kerimgiller)

(Bilinci kapalıyken söylediği sözlerden)

Niye öldü tutuklular ecelsiz?

Yaşamı sevmedikleri için mi?

Hayır bizim çocuklarımız yaşamı çok sevdiler. Uğrunda ölebilecek kadar çok.

Yaşam onlar için tüketilen yıllar değil, “onur ve namus” diye anılmaktı.

Ölüm onlar için bir son değil, onurlu ve namuslu yarınlara yol açmaktı.

Direnme gücü taşımaktı titreyen yüreklere...

Kararsız başları dikleştirmekti.

Unutulmamaktı... Sözlerde, sohbetlerde değil. Zulmün olduğu her yerde, insan onuruna saldırıldığı her dönemde, vahşetin tırmandığı her günde, adaletsizliğin dayatıldığı, vicdanların sızlatıldığı her saldırıda mücadele kararlılığına dönüşüp yaşamak, yaşatılmaktı.

Onları yaşatma zamanıdır.

Onlar hücrelerin ölüm olduğunu, insan onurunu teslim almak olduğunu ölerek anlattılar.

Bugün hapisanelerdeki yüzlerce tutuklunun bu gerçeği anlatmak için ölmelerine izin vermeyelim!

ONLARI UNUTMAYALIM!

1996'DA “ÖLÜMSE ÖLÜM” DEYİP ÖLDÜLER

Ölmek için çıkmamışlardı yola. Daha güzel bir yaşamın, özgür bir dünyanın hayalini kuruyorlardı. Bunun için okulda eşitsizliğe, fabrikada sömürüye, mahallede yoksulluğa, köyde sefalet, devlet kapısında kulluğa karşı çıktılar. Tutuklandılar.

Ama hapishanelerde de susmadılar. Onlar düşünceleriyle, yaşamlarıyla yine halkın, yine bağımsız ve demokratik bir ülke mücadelesinin içinde oldular. İnançlarından, ideallerinden, kişiliklerini oluşturan değerlerden vazgeçmediler. Erdemlerini korudular.

Devrimci tutuklular bedenleri dört duvar arasında olsa da beyinlerini parmaklıklar ardına sokmamışlardı. Birbirlerinden güç alarak, birbirlerine güç vererek ve örgütlenerek beyinlerini korumuşlardı.

1991'de de, 1996'da da Eskişehir hücreleri bunun için açıldı. Parmaklıkları delip geçen beyinleri hücrelere kapatıp esir almak için... *“Bedenimiz hapiste ama beynimiz asla esir olmayacak”* dediler.

“Gerekiyorsa bir bedenimiz var, onu da feda ederiz” dediler.

Yine aynı düşünceyi haykırıyorlar:

“Bu beyin halk için düşünecek, bu yürek vatan için atacak. Ve gerekiyorsa bu uğurda durup yaşamı sonlayacak. Ama asla teslim olmayacak.”

Onlar ideallerini, kişiliklerini teslim etmediler.

1996'da “Ölümse ölüm” deyip öldüler. 2000'de “ölümse ölüm” diyen tutsakların ölümlerini beklemeyelim.

Onların düşüncelerini, ideallerini koruma, teslim etmeme sırası bizdedir. Biz izin vermezsek öldüremezler. Biz izin vermezsek hücrelerde yeni hayatlar tüketemezler.

2000'DE “ÖLÜMSE ÖLÜM” DİYORLAR ÖLÜMLERİNE GÖZ YUMACAK MIYIZ?

1996...

Adalet Bakanı
Şevket Kazan:

**“Cezaevleri
otel değildir.”**

Aradan dört yıl geçti.
1996’da Adalet Bakanı
Şevket Kazan Eskişehir
tabutluklarını meşru-
laştırmak için “cezaev-
leri otel değildir” di-
yordu. Bugün ise Ada-
let Bakanı Hikmet Sa-
mi Türk hücreleri “otel
odası” diye pazarlıyor.

Saldırı aynı saldırı-
dır.

Farkı üsluptadır.

Amaç tutukluların
düşüncelerini teslim
almak, kişiliklerini
parçalamak, yalnızlaş-
tırmak...

Halkın buna ses çıkarma-
sının önüne geçerek, değer-
lerini, onurunu zede-
lemek... Duyarsızlaştırarak
saldırlara başkaldırma gü-
cünü tüketmek...

1996’da tutuklular ölerek
bu insanlık dışı saldırıyı
püskürttüler.

Bu acı deneyimi unutma-
malıyız. Unutmak acıların
daha büyüğünü doğurur.
Unutmak vahşeti büyütür.

2000...

Adalet Bakanı
H. Sami Türk:

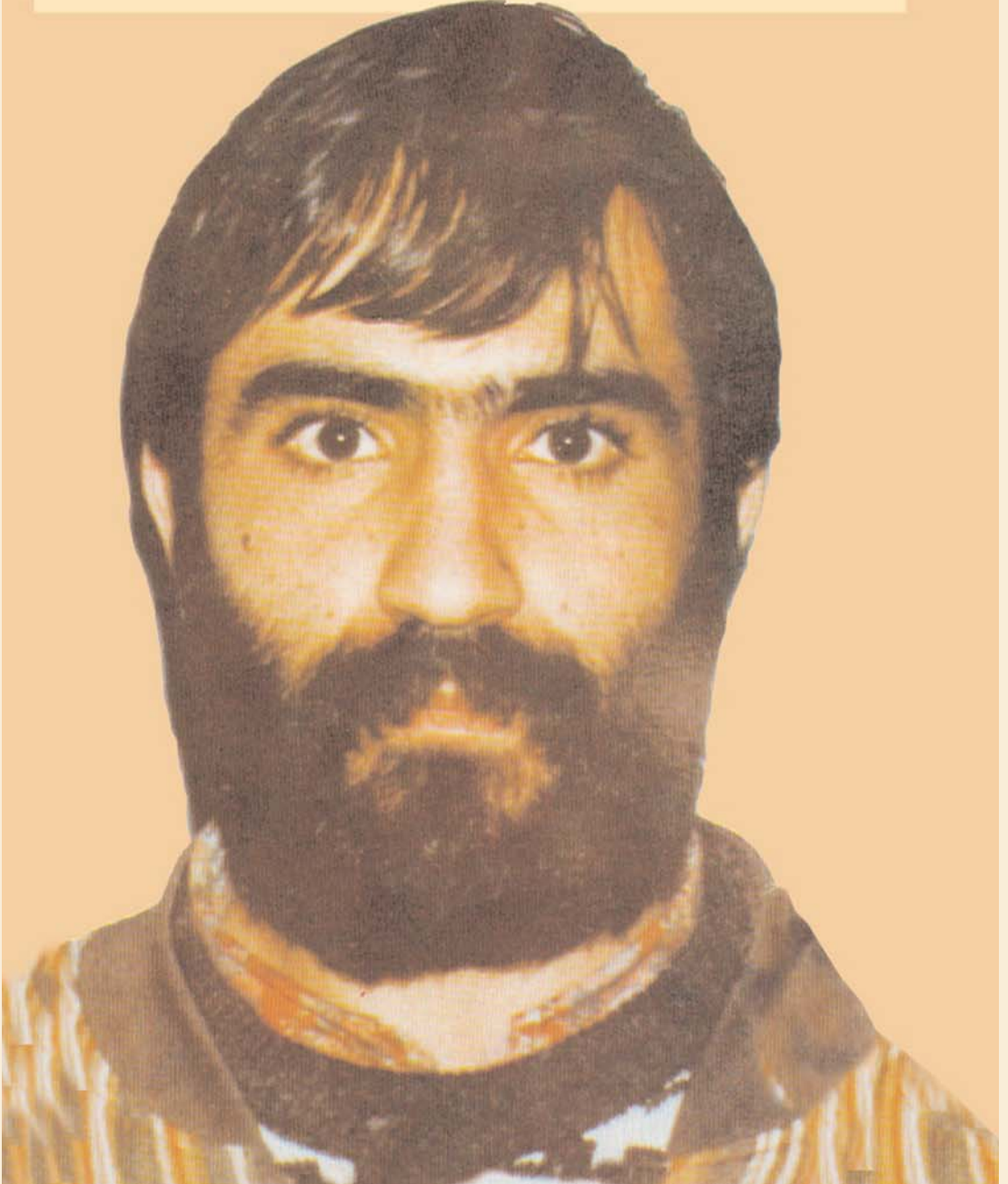
“Lüks Odalar”

ONLARI UNUTMA

INSÜZÜLME

Aygün Uğur

1970 yılında Tunceli ili Mazgirt ilçesine bağlı Deroç köyünde doğdu. Tunceli Lisesi'ni bitirdi. 1990 yılında İzmit'e gelip işçi olarak çalışmaya başladı. 1993 yılında tutuklandı. 12.5 yıl ceza aldı. 1995 Kasımında Ümraniye Hapishanesi'ne gönderildi. Ölüm Orucu'nun 63. gününde şehit düştü.

A. Berdan Kerimgiller

1968 yılında Tarsus'ta doğdu. İlk ve orta öğrenimini Tarsus ve Adana'da yaptı. Ankara Üniversitesi Basın Yayın Yüksekokulu Gazetecilik ve Halkla ilişkiler Bölümü'ne girdi. Üniversitede mücadeleye başladı. Mücadelesini değişik alanlarda sürdürdü. 1992 Eylülünde tutuklandı. Buca ve Aydın hapishanelerinde kaldıktan sonra Bayrampaşa Hapishanesi'ne sevk edildi. Ölüm Orucu'nun 65. günü şehit düştü.

İlginç Özkeskin

1961 İstanbul doğumlu. 1977 1 Mayıs katliamında arkadaşı Jale Yeşilnil şehit düşmesinden sonra mücadeleye başladı. 1978'de girdiği Çapa Tıp Fakültesi'nde mücadelesini sürdürdü. 12 Eylül cuntasının zulmüne boyun eğmedi. 1987'de tutuklandı. 1991 yılında Eskişehir tabutluğu açıldığında götürülenler arasındaydı. 1993'de tahliye oldu. 1994'de yeniden tutuklandı. 4 Ocak 1996'da Ümraniye katliamında yaralandı. Tekrar Bayrampaşa Hapishanesi'ne getirilen İlginç Ölüm Orucu'nun 66. günü şehit düştü.

Hüseyin Demircioğlu

1960 Bingöl-Kığı ilçesi, Sütlüce köyünde doğdu. 1976 yılında mücadeleye başladı. 1981 yılında İstanbul'da gözaltına alındı. 1987 yılında tahliye oldu. Mücadelesine devam ederken 6 Mart 1996'da tekrar gözaltına alınıp tutuklandı. Ölüm Orucu'nun 67. gününü şehit düştü.

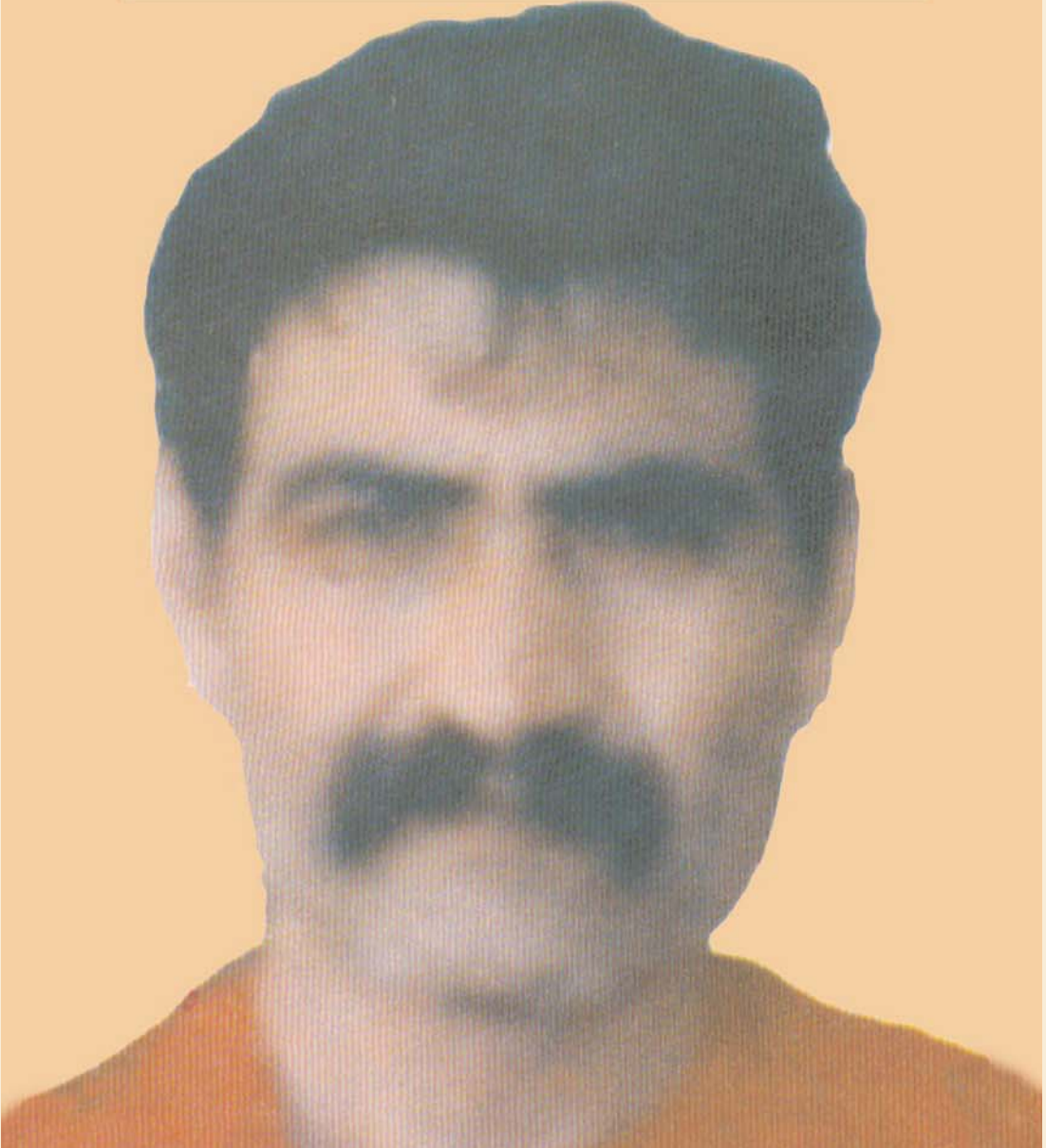
Ali Ayata

1965 yılında Tunceli'de doğdu. Memleketinden sonra Bursa'da mücadelesini sürdürdü. 1994 yılında tutuklandı. Ceza alınca Konya Hapishanesi'nden Bursa Hapishanesi'ne sevk edildi. Ölüm Orucu'nun 67. günü şehit düştü.

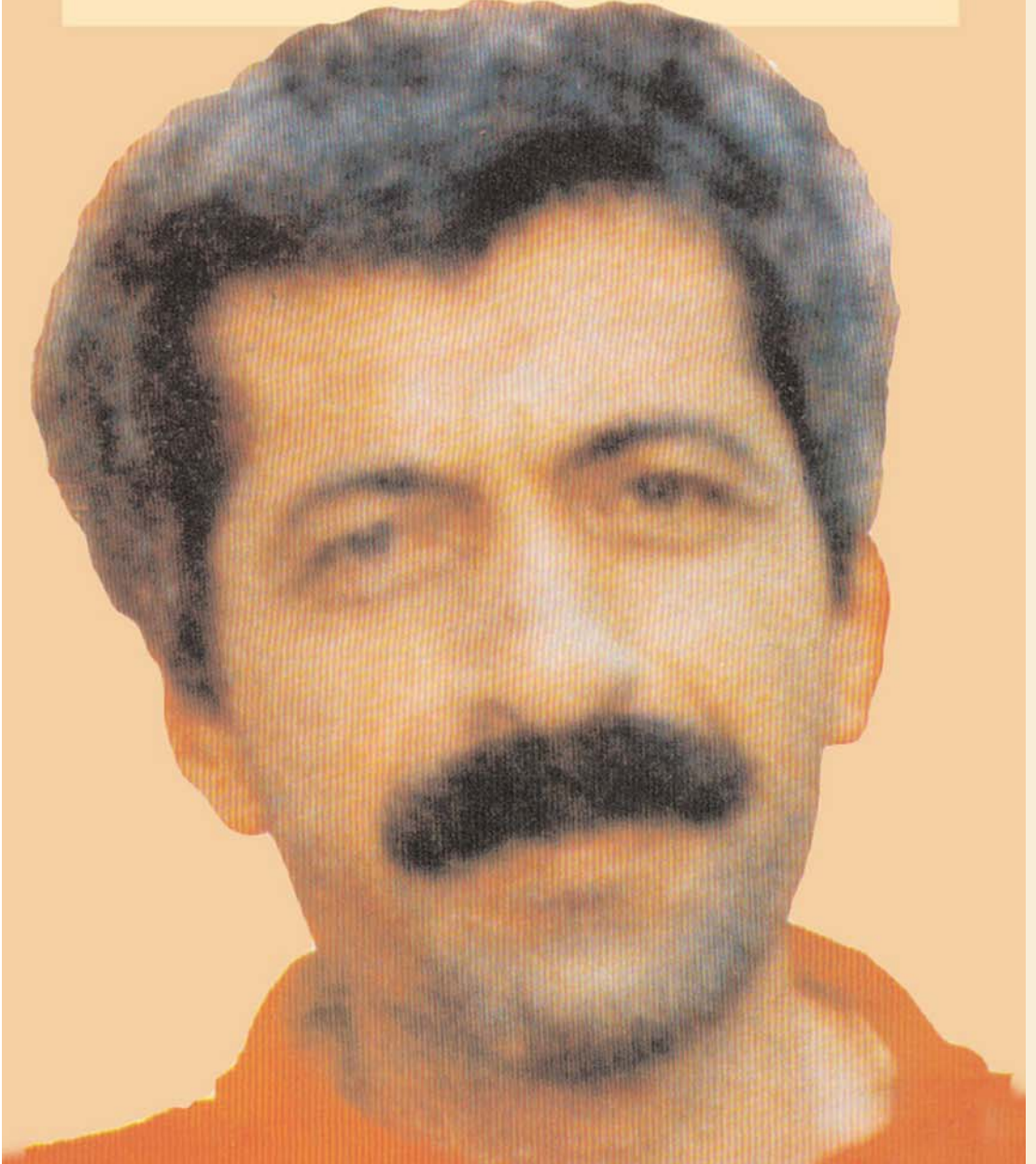
Müjdat Yanat

1965 İzmir-Urla doğumluydu. Genç yaşta mücadeleye atıldı. 1988 yılında Yeni Çözüm dergisi İzmir temsilciliğini yapmaya başladı. 1989 yılında tutukluları teslim almayı hedefleyen 1 Ağustos Genelgesi'ni protesto eyleminden gözaltına alındı ve tutuklandı. Tahliye olduktan kısa bir süre sonra tekrar tutsak düştü. Ölüm Orucu'nun 67. günü şehit düştü.

Tahsin Yılmaz

1959 yılında Kars'ın Selim ilçesinde doğdu. Yoksulluktan dolayı lise öğrenimini yarıda bırakıp çalışmaya başladı. Boyacılık, simitçilik yaptı. Daha sonra Tariş Yağ Fabrikası'nda ve Tekel'de işçi olarak çalıştı. Bir işçi olarak yürüttüğü mücadelesini 1980 cuntası yıllarında hapishanede sürdürdü. Birbuçuk yıl sonra tahliye oldu. 1996 yılında tekrar tutuklandı. Eylemin 68. gününde ölümsüzleşti.

Ayçe İdil Erkmen

1970'de Kırklareli'nde doğdu. İstanbul Üniversitesinde okuduğu yıllarda mücadeleye başladı. İYÖ-DER'liydi. 1990 yılında Ortaköy Kültür Merkezi'nde çalışmaya başladı. Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nde oyunculuk, Kültür ve Sanatta Tavrı dergisinde yazarlık yaptı. 1994 yılında Almanya dönüşü havaalanından gözaltına alındı. Çıkarıldığı ilk mahkemede savunması bile alınmadan ceza verildi. Ölüm Orucu eyleminin 68. günü dünyanın ilk kadın Ölüm Orucu şehidi olarak ölümsüzleşti.

Hicabi Küçük

1972 yılında Bayburt'ta doğdu. Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde 2. sınıf öğrencisiyken tutuklandı. 12.5 yıl ceza aldı. Direnişin 69. günü şehit düştü.

Osman Akgün

1965'te Rize'de doğdu. 1980 öncesi Kocasinan Lisesi'nde mücadeleye atıldı. 1980 sonrası halkevlerinde ve derneklerde tiyatro ve halk oyunları öğretmenliği yaptı. 1991 yılında tutuklandı. 4 Ocak 1996 Ümraniye katliamını yaşadı. Eylemin 69. günü ölümü yendi.

Yemliha Kaya

1968 Maraş-Elbistan doğumluydu. 1989 yılında işportacıların dernekleşmesi mücadelesine öncülük yaptı. İŞPOR-DER yöneticisiydi. 1993 yılında Halkın Gücü gazetesinin sahipliğini ve Yazı İşleri Müdürlüğü'nü yapmaya başladı. 1994 yılında gazetenin polis tarafından basılması sırasında gözaltına alınıp tutuklandı. Ölüm Orucu'nun 69. günü ölümsüzleşti.

Hayati Can

1971 Erzincan doğumluydu. 1995 yılında tutuklandı. Önce Sağmalcılar, sonra Bursa Hapishanesi'ne kondu. Eylem zafere ulaştığında Hayati henüz yaşıyordu. Ancak eriyen bedeni daha fazla dayanamadı. Zaferden iki saat sonra, hastaneye yetiştirilmeden şehit düştü.

Tutukluların hücrelere kapatılmasına karşı mücadele eden ve albümün hazırlanmasında katkıda bulunan TAYAD'lı Ailelere ulaşabileceğiniz, bilgi alabileceğiniz, çalışmalarına destek olabileceğiniz adresler:

Özgür TAYAD

Adres: Ördek Kasap Mahallesi İbrahim Müteferrika Caddesi Lale Ap. No:6/1
Fındıkzade Fatih-İSTANBUL

Tel/Fax: 0212 532 37 00

İnternet Adresi: hureiskencedir.cjb.net

E-Mail Adresi: hucre_iskencedir@hotmail.com

1996 Ölüm Orucunu anlatan “Direniş Ölüm ve Yaşam II” kitabına hureiskencedir.cjb.net internet adresinden ulaşabilirsiniz.

